

Brussel, 15 november 2017
(OR. en)

**Interinstitutioneel dossier:
2016/0230 (COD)**

**13249/17
ADD 1 REV 1**

**CLIMA 280
ENV 848
AGRI 553
FORETS 44
ONU 136
CODEC 1600**

RESULTAAT BESPREKINGEN

van:	het secretariaat-generaal van de Raad
aan:	de delegaties
nr. vorig doc.:	12829/17
Nr. Comdoc.:	11494/16 - COM(2016) 479 final
Betreft:	Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad inzake de opname van broeikasgasemissies en -verwijderingen door landgebruik, verandering in landgebruik en bosbouw in het klimaat- en energiekader 2030 en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 525/2013 van het Europees Parlement en de Raad betreffende een bewakings- en rapportagesysteem voor de uitstoot van broeikasgassen en overige informatie met betrekking tot klimaatverandering - Algemene oriëntatie = Verklaringen

Hierbij gaan voor de delegaties verklaringen van Kroatië, Polen, Finland en de Commissie met betrekking tot de algemene oriëntatie die de Raad (Milieu) op 13 oktober 2017 heeft aangenomen. De verklaringen zullen in de notulen van de Raadszitting worden opgenomen.

KROATIË

"Hoewel in de meest recente versie van het ontwerp van de LULUCF-verordening deels rekening is gehouden met de Kroatische amendementen, welke een afspiegeling zijn van de specifieke omstandigheden in de Republiek Kroatië als gevolg van gebeurtenissen in oorlogstijd in de jaren negentig die rechtstreekse gevolgen voor het bosbeheer hadden en blijven hebben, is de Republiek Kroatië van oordeel dat de ontwerpverordening verder moet worden bijgesteld om individuele specificiteiten in aanmerking te nemen, voornamelijk in het deel over compensatiebedragen in bijlage VII.

Aangezien de Republiek Kroatië over een rijk bosareaal beschikt (minstens 43% van haar totale oppervlakte), leidt de voorgestelde tekst van de algemene oriëntatie voor de LULUCF-verordening, en in het bijzonder de voorgestelde flexibiliteit van 9,6 miljoen ton CO₂-equivalent voor de periode 2021-2030, samen met de voorgestelde compensatiefactor van 12%, ertoe dat het land onbillijk zou kunnen worden benadeeld. Dit betekent ook dat de industrie en de economie de emissies van de LULUCF-sector zouden moeten compenseren, hoewel deze sector tot en met 2030 een put zal vormen.

Uit recente beoordelingen door deskundigen blijkt dat de Republiek Kroatië meer compensatie nodig heeft (compensatiefactor van 32%), dat wil zeggen een jaarlijkse compensatielimiet van 2,5 miljoen ton. In deze beoordelingen is ermee rekening gehouden dat de referentieperiode (2000-2009) niet representatief was voor de Republiek Kroatië omdat de oogstintensiteit relatief laag en suboptimaal was als gevolg van de oorlog in Kroatië en ondermijnde bosgebieden. Er zijn daarom plannen om de oogstintensiteit in de Republiek Kroatië te verhogen, waarbij tegelijkertijd het duurzaam bosbeheer moet worden voortgezet en CO₂-putten permanent in stand moeten worden gehouden.

De Republiek Kroatië blijft derhalve van oordeel dat het voor haar in bijlage VII vastgestelde compensatiebedrag moet worden verhoogd, en zij kan zich niet achter de vaststelling van de algemene oriëntatie scharen."

POLEN

"Bossen en bodem zijn de belangrijkste koolstofreservoirs in de wereld. Bos- en bodemverarming heeft negatieve gevolgen voor de waterkwaliteit en de toegang tot water en voor de biodiversiteit, en verergert mondiale problemen zoals honger, armoede en migratie. Het beperken of zelfs het uit de wereld helpen van deze problemen is een van de onderdelen van de Overeenkomst van Parijs. Vooral door middel van de regeneratie van natuurlijke systemen zoals bossen en bodem moet de waterkwaliteit worden verbeterd en de biodiversiteit beschermd. Het kappen van bossen in overeenstemming met de regeneratie van natuurlijke systemen verbetert de milieuomstandigheden, beschermt de biodiversiteit en schept banen, ook in plattelandsgebieden.

Polen wil derhalve uiting geven aan zijn bezorgdheid over de voorgestelde ontwerpverordening en spreekt zijn **grote teleurstelling uit over de mate van complexiteit van de nieuwe voorstellen in de tekst van het document dat op 13 oktober 2017 in de zitting van de Raad Milieu als algemene oriëntatie is aangenomen. De overeengekomen tekst is onbegrijpelijk voor de gemiddelde lezer. Wij zijn van oordeel dat wij een transparante en begrijpelijke oplossing** moeten bereiken die algemeen aanvaardbaar is. Het opgestelde document zal tijdens de forum-discussie in het kader van het Verdrag inzake klimaatverandering worden gepresenteerd. Het voorgestelde referentieniveau voor beheerde bosgrond maakt deel uit van de nationaal vastgestelde bijdrage (NDC) van de Unie uit hoofde van de Overeenkomst van Parijs en moet een methode zijn die door andere partijen kan worden onderschreven. Bovendien moeten wij ervoor zorgen dat de voorgestelde oplossing niet meer administratieve rompslomp veroorzaakt en niet voorbij gaat aan de vooruitgang op het gebied van wetenschap en onderwijs. De EU moet in dit opzicht een voorbeeld stellen voor ontwikkelingslanden.

In de voorgestelde wetgeving is niet naar behoren rekening gehouden met het feit dat de boscossystemen de grootste en belangrijkste koolstofputten in Europa zijn. De lidstaten beoefenen duurzaam bosbeheer, hetgeen een jaarlijkse netto-onttrekking van 440 Mt CO_{2eq} oplevert. **In het wetgevingsvoorstel ontbreekt een prikkel voor de lidstaten om maatregelen te nemen die zouden kunnen leiden tot professionalisering van het bosbeheer, teneinde het mitigatie-potentieel van bossen te vergroten en rekening te houden met de organische koolstof in de bosbodem.** De mogelijkheid de hoeveelheid onttrekking door bossen te vergroten als gevolg van bijkomende bosbeheersactiviteiten, bijvoorbeeld het omschakelen van bosaanplant, het vergroten van het potentieel van natuurlijke bosarealen en het reguleren van de rotatieperioden voor volgroeide bosarealen, komen nergens in het voorstel aan bod. **Daarnaast moeten wij geen boekhoudregels creëren die zouden leiden tot debetposten wanneer de tot 2030 verwachte bosbiomassabestanden toenemen en een omvangrijke put vormen.**

De invoering van de "no-debit rule" van de Unie is ook reden tot zorg. Het is een nieuwe regel die niet bindend is krachtens het Kyoto-protocol en op Unieniveau is ingevoerd. Allereerst is die regel gebaseerd op artikel 4 van de ontwerpverordening, dat de lidstaten verplicht er zorg voor te dragen dat zij geen netto-emissies in de LULUCF-sector hebben. Ten tweede schept dit idee een zorgwekkend precedent omdat het een streefcijfer voor de EU vaststelt. Het zou de manier waarop bossen in de afzonderlijke lidstaten worden beheerd, sterk kunnen beïnvloeden. Wij willen nadrukkelijk onderstrepen dat bosbouw tot de verantwoordelijkheid van de lidstaten behoort: het vaststellen van een streefcijfer voor de EU zou die bevoegdheid dus kunnen aantasten. Ten derde is duurzaam bosbeheer een waarde op zichzelf, die niet afhankelijk moet worden gemaakt van de acties van buurlanden. Lidstaten die voldoen aan de verplichtingen van artikel 4 van de Verordening en aan duurzaam bosbeheer doen, moeten niet worden gestraft omdat zij de hun opgelegde verplichtingen nakomen. Compensatie wordt verleend aan lidstaten op basis van een willekeurig gekozen periode voor het referentieniveau van beheerde bosgronden; alle lidstaten moeten daarom recht op compensatie hebben wanneer de behoefte zich voordoet. Ten vierde zullen de lidstaten pas aan het einde van de boekhoudperiode te weten komen of zij recht hebben op compensatie, hetgeen zinvolle strategische planning onmogelijk maakt, omdat het niet zeker is of zij aan de EU-doelstelling zullen voldoen.

Wij willen ook ons standpunt over het referentieniveau voor beheerde bosgronden geven en toelichten hoe het niveau naar onze mening moet worden vastgesteld en welke factoren daarbij in aanmerking moeten worden genomen.

Volgens ons moet het referentieniveau voor beheerde bosgronden voor bepaalde jaren in lijn zijn met het natuurlijke model voor de ontwikkeling van bosbestanden; daarbij moet rekening worden gehouden met de behoefte het groeipotentieel voor bossen te vergroten en met de huidige en voorzienbare structuur van de leeftijdsklassen van bosbestanden in een bepaalde lidstaat.

Wij benadrukken dat bij het bepalen van het referentieniveau voor beheerde bosgronden rekening moet worden gehouden met de monitoring en de periodieke evaluatie van de karakteristieke biodiversiteit die specifiek is voor de rol die bossen spelen in het systeem voor de bescherming van natuurlijke rijkdommen in een lidstaat. Iedere actie die een effect heeft op de toename van bosbestanden, en een "positieve" afwijking van het bedoelde model vormt, is een extra antropogene actie waar rekening mee moet worden gehouden in de voorgestelde boekhoudmethode.

Het is absoluut nodig om de in de ontwerpverordening voorgestelde methodiek van de regelingen voor het referentieniveau te wijzigen. Er is geen andere aanpak nodig die zou afwijken van de voorheen algemeen erkende doctrine en zou leiden tot de uitbreiding van bosbestanden in een bepaald land die, vanwege kunstmatige beperkingen, voor het boekhoudsysteem zou worden beschouwd als een emissiebron en niet als een natuurlijke put.

Wij stellen voor om in het referentieniveau voor beheerde bosgronden het effect van de veranderingen die voortvloeien uit de natuurlijke dynamische en leeftijdsklasse-structuur mee te nemen. Het is van belang dat lidstaten niet gestraft worden voor duurzaam bosbeheer dat bedoeld is om de bosbestanden te vergroten en dat overeenkomstig bestaande praktijken en conform de nationale wetgeving wordt uitgevoerd.

Wij zijn het met de Commissie eens dat een onevenwichtige leeftijdsstructuur van het bos (waar het aandeel oudere leeftijdsklassen toeneemt) op langere termijn tot een vermindering van de koolstofput-functie van bossen leidt.

Ondanks de pogingen van de Commissie om de lidstaten ervan te verzekeren dat de aanpak van het referentieniveau voor beheerde bosgronden de toekomstige beperkingen voor de intensiteit van het bosbeheer niet onnodig negatief mag beïnvloeden, kan het opnemen van mogelijke restricties in de voorgestelde wetgeving in strijd zijn met de geest van de overeenkomst van Parijs, die is opgesteld om de rol van bossen als koolstofput voor de lange termijn te behouden of te verbeteren.

Er zij op gewezen dat vanuit het begrip van de manier waarop bossen functioneren, en als die bossen worden gebruikt voor economische ontwikkeling, het thans voorgestelde referentieniveau niet het juiste is. Ons concept van het opnemen van bosbouw in het klimaatbeleid houdt in dat de productiviteit van bossen wordt verhoogd, d.w.z. een verhoogde houtproductie. Met deze aanpak wordt een dienst bewezen aan de samenleving, maar het betekent ook dat bossen een grotere rol hebben bij het beschermen en vormgeven van biodiversiteit en een groter effect op waterkwaliteit en bodemregeneratie. Deze verklaring is bedoeld om de aandacht op deze kwesties te vestigen en erop aan te dringen dat met onze verzoeken rekening mee wordt gehouden."

FINLAND

"Finland hecht sterk aan de mondiale klimaatagenda, waaronder de Overeenkomst van Parijs en het ambitieuze klimaat- en energiepakket van de EU. De langetermijndoelstelling van Finland is een koolstofneutrale maatschappij die gebaseerd is op hernieuwbare energiebronnen en waarin fossiele materialen zijn vervangen door duurzaam geproduceerde biogebaseerde materialen. Finland heeft besloten tussen nu en 2030 het aandeel van hernieuwbare energie in het finaal energieverbruik te verhogen tot boven 50 %, het gebruik van kolen voor de energieproductie af te bouwen en het gebruik van aardolie te halveren. Ons doel is uiterlijk in 2045 koolstofneutraal te zijn.

Finland beklemtoont dat het resultaat van de Raad Milieu van 13 oktober 2017 een aanzienlijk risico zou inhouden dat de boekhoudregels niet de werkelijkheid weerspiegelen. Het resultaat zou geen prikkels bieden voor duurzaam bosbeheer en niet aansporen tot het gebruik van duurzame en lang houdbare bosproducten of de transformatie naar een biogebaseerde economie. De compensatie waarin de verordening voorziet is een positieve stap voorwaarts, maar de overeengekomen hoeveelheid voor Finland volstaat niet om de debetposten als gevolg van de boekhoudregels ongedaan te maken.

In Finland zijn en blijven de LULUCF-sector en met name bossen een significante netto-koolstofput. Maar ten gevolge van de boekhoudregels zouden bossen worden beschouwd als bron van emissies en zou het daadwerkelijke emissiereductiestreefcijfer voor Finland veel meer dan 40 % bedragen. Dit zou niet sporen met de conclusies van de Europese Raad van oktober 2014."

EUROPESE COMMISSIE

"Na verzoek van verschillende lidstaten wil de Commissie een verduidelijking geven van haar interpretatie van de boekhoudregels voor beheerde bosgrond die zij in haar voorstel voor de LULUCF-verordening heeft uiteengezet.

De Commissie wijst erop dat verwijderingen en emissies op beheerde bosgrond in haar voorstel voor de LULUCF-verordening worden weergegeven ten opzichte van het referentieniveau voor bossen.

De Commissie herhaalt dat het voorgestelde referentieniveau voor bossen, in overeenstemming met haar voorstel, zal worden gebaseerd op een raming van de toekomstige capaciteit van een bos om koolstof op te slaan. Die raming wordt gemaakt op basis van een toekomstgerichte extrapolatie van de geregistreerde kenmerken van bossen en de praktijk en intensiteit van het bosbeheer, zoals gedocumenteerd in een historische referentieperiode¹.

De Commissie benadrukt dat het voorgestelde referentieniveau voor bossen volledig rekening houdt met de toekomstige effecten van dynamische leeftijdgerelateerde kenmerken van bossen, zoals diameter, soort, rotatieduur en historische groeicijfers, en een toekomstige toename van de oogst niet belet. De oogst kan toenemen tot de jaarlijkse bosgroei, indien dat, in naar behoren gedocumenteerde gevallen, door die kenmerken gerechtvaardigd is. Een dergelijke toename van de oogst stemt overeen met de aanpak op basis van referentieniveaus van bossen. Een daaraan verbonden afname van verwijderingen die nodig is om dit uit te voeren, moet derhalve in acht worden genomen bij het vaststellen van het referentieniveau voor bossen.

Een onevenwichtige leeftijdsstructuur van een bos (met te veel oude bomen) kan op de lange termijn leiden tot een verminderde koolstofput. De Commissie verzekert de lidstaten ervan dat de aanpak op basis van referentieniveaus van bossen derhalve geen onnodige beperkingen zal opleggen aan toekomstige aanpassingen van de intensiteit van het bosbeheer die bedoeld zijn om de koolstofputten op lange termijn in stand te houden of uit te breiden, in overeenstemming met de Overeenkomst van Parijs."

¹ In document 12829/17 is die periode 2000-2009.